

Feestje van, voor en over de Stadionbuurt e.o., u aangeboden door Stadsdorp Olympia
Buurtmagazine nr 3, mei 2019

PROMINENTEN OVER DE STADIONBUURT

Hilke Krohn en Coen Tasman, rebellen van het eerste uur

Het huis waarin Hilke (74) en Coen (81)

wonen, is nog helemaal in de oude stijl. Het staat vlakbij de Stadionkade en is een van die villahuizen van lichtgele steen die warm en uitnodigend hun bewoners koesteren. Ze wonen er al sinds 1974. De kamers en suite zijn ouderwets gezellig met overal aan de muren werk van Hilke. Zij is kunstenaar. Aan de ovale mahonietafel nemen we plaats waar de thee en de koekjes al staan te wachten.

Kun je iets vertellen over hoe de buurt in de jaren '70 was?

Hilke: 'Toen we hier kwamen was de buurt heel keurig, stijfjes. We kwamen uit het bruisende leven. We woonden op de Prins Hendrikkade vlakbij de Kosmos en waren actief in de Provo- en Kabouterbeweging, dus de overgang naar deze buurt was heel groot. Er werd veel geklaagd over sommige bewoners die hier op de stoep gingen zitten als het mooi weer was, maar wij vonden dat juist leuk. Dan werd er door heel wat bewoners verontwaardigd gereageerd en sommige zeiden: 'Die mensen zitten gewoon op straat, het lijkt hier wel de Jordaan!'

Coen: 'De buurt was heel homogeen van samenstelling. Onderwijzers, trambestuurders, taxichauffeurs, zeg maar de middenklasse. Veel oude mensen, die hun leven lang hier hadden gewoond. We hebben toen een actiegroep opgericht, actiegroep Stadionplein. Daar hebben we ruim 39 jaar mee actie gevoerd. Dat hebben we in de

beginperiode gedaan met vrienden die ook hiernaar toe waren verhuisd. We zagen het Stadionplein als een mogelijkheid om er een ontmoetingsplaats van te maken, om het tastbaar te maken hoe leuk het kan zijn om met zoveel

nationaliteiten samen te komen. Toen was het een grote lege parkeerplaats waar mensen hun auto konden parkeren of te koop konden zetten.'

Wat deden jullie als actiegroep Stadionplein?

Hilke: 'We hebben een jaar of drie festivals georganiseerd, het Stadionpleinfestival. Daar kwamen honderden mensen op af. Er waren optredens van bekende gezelschappen zoals het Internationaal Folkloristisch Danstheater. Wij huurden grote tenten en studenten van de Rietveld Academie richtten die dan in. Er was nog een behoorlijke subsidie voor activiteiten in de buurten. Er waren nog geen stadsdelen en met de Centrale Stad was er een heel prettig contact. We deden dat samen met het buurthuis en het wijkcentrum. Het buurthuis organiseerde dingen voor de senioren en de kinderen. We hebben ervoor gezorgd dat er een markt kwam. Ook hielden we enquêtes, huis aan huis en dan vroegen we de mensen wat ze graag zouden willen.

Coen: 'Ja, en dat presenteerden wij dan aan de Centrale Stad. Daar konden we heel goed mee samenwerken. Maar later [na 1990, noot HP] kwamen de stadsdelen en daar ging het veel moeizamer mee. De eerste stadsdeelbestuurder, waarmee wij te maken kregen, kwam nog uit het wijkgebeuren voort, maar daarna trokken ze zich weinig meer aan van de bewoners. Je had wettelijk recht op inspraak maar dat was een lege huls. We werden genegeerd, zelfs zozeer dat moties die aan ons tegemoet kwamen en aangenomen warendoor de deelraad, daarna gewoon terzijde werden gelegd. De projectontwikkelaars, die kregen wel hun zin.

Wat vinden jullie van het Stadionplein zoals het nu geworden is?

Coen: 'Ik kom er nooit. We hebben een grote frustratie hoe het Stadsdeel Zuid met ons is omgegaan.'

Hilke: 'We hebben er ontzettend veel energie ingestoken. Dat je niet je zin krijgt, snap ik. Maar dat totaal niks gehonoreerd is, en dat je de hele tijd werd uitgenodigd voor vergaderingen en er dan voor spek en bonen bij zat.'

Coen: 'De zichtlijnen vanaf het Stadion naar de Van Tuyll van Serooskerkenweg zijn wel gehandhaafd, maar dat gebouw aan de Zuidkant van het plein is volkomen misplaatst, quasi Zuid Europees, het past helemaal niet in het plan Berlage. Daar moet je met respect mee omgaan. Dat andere gebouw aan de noordkant is veel te hoog. Wij vonden dat het een groot open plein moest blijven, met minimale bebouwing aan de noordkant.

Hebben jullie meegedaan aan de actie tegen de naamsverandering van het Stadionplein?

Coen: 'Ja, dat hebben we natuurlijk gesteund. De naam Stadionplein is een oude naam. Er stonden twee stadions. Het Eltestadion was er al voor het Olympisch Stadion, vernoemd naar de architect Elte. Het is na de Olympische Spelen in 1928 afgebroken. Bovendien, wat heeft Johan Crujff met deze buurt te maken behalve dat hij af en toe bij de Febo een kroketje at?'

Hilke: 'Het Stadsdeel Zuid heeft met die naamsverandering voor gek gestaan. Het advies van de straatnamencommissie was negatief en opeens was het

zogenaamd positief. Het bevestigt degenen die al cynisch tegenover de politiek staan en een vreselijke partij stemmen of zich helemaal afkeren. Coen: 'Het is schandalig.'

Maar deze actie was wel een groot succes! Hoe ervaren jullie tegenwoordig de buurt?

Hilke: 'Ja, de buurt vind ik wel veranderd in positieve zin. Het is veel vriendelijker en opener dan vroeger. Meer het gevoel in een dorp te wonen. Het tekent de buurt hoe er met de daklozenkrantverkoper voor de Albert Heijn wordt omgegaan.

Coen: 'Het is veel gemengder geworden, de mensen zeggen elkaar goedendag. Het is nu heel gewoon om op straat te zitten.'

Hilke: 'De buurt geeft me een intiem thuisgevoel. Dat water aan de Stadionkade, de beesten en de vogels, de mensen in ligstoelen en de mensen die op hun kop staan als ze aan de kade yoga doen.. En dan dat uitzicht op de Zuidas.'

Coen: 'Het is een buurt met historie.'

Hilke: 'Dan fiets je ergens en je kijkt omhoog en dan zie je altijd weer iets nieuws. Het houdt nooit op.'

Coen: 'Het is een buurt met grote klasse.'

Aan deze conclusie valt natuurlijk niets toe te voegen. Als ik naar buiten stap, het stoepje af, valt mijn blik op de Zuidas die als een compacte kolos vanuit de verte wenkt, alsof hij zegt: 'Kom, hier gebeurt het.' Maar ik blijf lekker in de Stadionbuurt, want voor mij gebeurt het daar.

De winnaar van de fotowedstrijd

De winnaar van de fotowedstrijd is geworden: Hans Cornelisse uit de Herculesstraat. Hartelijk gefeliciteerd met je mooie foto, Hans!

De wonderbaarlijke avonturen van Lucky, de hond

Aflevering 3 De Zweed

Het was nog vroeg en stil op straat, een van die dagen dat mensen niet naar hun werk gaan. Ik lig graag en lang in mijn nest en zeker met deze kou blijf ik zo lang mogelijk in bed. Nomi heeft er een oude schapenvacht in gelegd en Aydin een wollen deken. Ik lig nog met halve ogen de vorige dag te overdenken, beetje saaie dag eigenlijk maar ik hou van saaie dagen. Maar wat hoor ik daar? Ik spits mijn oren. Vanuit de verte klinkt het geluid van een zware motor, een auto die met snerpende banden bochten neemt. De herrie stopt even snel als het begon. Eigenlijk lig ik nog zo lekker, maar mijn nieuwsgierigheid wint van mijn slaperigheid, temeer omdat er nu luid geschreeuw te horen is en er harde klappen vallen.

Lieve hemel, ik schiet overeind en sluip tussen de heg en de bumpers van de auto's door naar de andere kant van het Plein. Ja, nu zie ik wat er aan de hand is. Het is inderdaad de Zweed die keihard op zijn eigen voordeur aan het rammen is en een soort gebrul uitstoot waar je nauwelijks de woorden 'doe open' in herkent. Vreemd, het is zijn eigen woning. Zijn auto staat slordig op de stoep geparkeerd, één portier staat open. Ik ben achter de heg gekropen, mijn oren in mijn nek. De vitrage beweegt. Een klein mannenhoofd met zwart haar duikt op. Het is Peter, zwarte Peter. De Zweed staat nog steeds op de stoep voor zijn eigen huis te tieren en te schelden en dat is behoorlijk intimiderend. Hij heeft een rood trainingspak aan waardoor je zijn brede schouders en zijn smalle heupen goed kan zien, zijn blonde haar is in strepen naar achter gekamd. Zijn gezicht is vertrokken van woede, zijn felblauwe ogen schieten vuur. Hij maakt me doodsbang. Al mijn haren staan rechtop. Dan komt een politieauto het Plein oprijden, heel stilletjes. Tussen de twee beelden, in de nauwe toegang, komt hij tot stilstand. De agenten in de auto zien hem, maar de Zweed ziet ze niet. Ik moet hem waarschuwen. Hij is mijn vriend. Maar dan gaat deur van zijn huis open en hij verdwijnt gelukkig. Ik blijf besluiteloos wachten. Van verschillende zijstraten komen nu politieauto's aanrijden. De motoren gaan uit. De agenten zitten in hun auto

en praten in telefoons. Ik krijg het koud, ik moet heel nodig, maar durf me niet te verroeren. Dan, toch nog plotseling, springen de agenten tevoorschijn. Mannen, vrouwen, in hun geel met zwarte uniformen, lopen gebukt naar de rij auto's die voor de Zweed zijn huis staat. Daar blijven ze gehurkt achter staan. Even later stormen ze tegelijk naar zijn portiek. De bel klinkt luid in de ochtendstilte.

'Opendoen, meneer de Cock, we weten dat je thuis bent,' zeggen ze.

Er worden gordijnen opzij geschoven en ik zie mensenhoofden verschijnen, een andere hond begint te blaffen, maar ik geef geen antwoord. Een agent haalt een machine tevoorschijn, en even later weerklinkt het zware geluid van ijzer op ijzer, van vallende dingen. Opnieuw zwaait de deur open en agenten verdwijnen met getrokken pistool in het gat. Ik ruik hun angst. De drang om de Zweed te helpen neemt de overhand, hij heeft mij ook altijd geholpen. Ik moet dichterbij komen. Ik sluip als een schaduw dichterbij, en verberg me achter de vuilnisbakken. Ze zien me niet. Ze staan voor het raam waarvan de helft met kussens is dichtgestopt en waar in de vensterbank een oog staat dat altijd knippert.

Lange tijd gebeurt er niets. Dan gaat een deur open in een ander portiek en de Zweed verschijnt, zijn handen op zijn rug, voortgeduwd door een forse blonde agente. Hij kronkelt en raast als een wild dier in het nauw. Ik ren op hem af, hard blaffend, radeloos van liefde, ik val uit naar de agenten, al grommend. De Zweed kalmeert op slag. Ik hoor zijn stem door mijn eigen gegrom heen. 'Nee,' zegt hij, 'Nee Lucky, mag niet! Niet doen! Lig!'

Ik doe natuurlijk onmiddellijk wat hij zegt. In zijn stem klinkt opeens de rust van de man die ik ken. Hij loopt nu gewoon mee met de agenten. Hij kijkt naar me en zegt:

Brave hond. Lieve Luck. Blijf! Ik kom terug!'

Ze duwen hem in een politieauto die met zwaailichten aan wegrijdt. Alle andere agenten verdwijnen ook. Zwarte Peter komt naar me toe en aait me over mijn kop.

'Kom,' zegt hij, 'naar je hok. Je bent mijn grote vriend, maar nu ga je weer lekker naar je hok.'

Eindelijk kan ik die plas doen, op weg naar mijn warme hok. Ik kruip op de schapenvacht, in de wollen deken, en bedenk hoeveel ik van saaie dagen hou.

Auteur - Eli Blom

Tekening van Peter Mills

Winnaar schrijfwedstrijd is Annelies de Vries

Gefeliciteerd Annelies! We plaatsen je leuke bijdrage aan Fanny hieronder.

Een date in november

‘Waar houd jij meer van, van zon of van sneeuw? Geef mij maar sneeuw. Oh, ik ben zo vaak op Aruba geweest en als je dan op het strand ligt en je kijkt naar boven en je ziet die palmbomen in de wind... Ach, ik geef er niet om, weet je. Ben jij daar weleens geweest? Ober, schenk mevrouw even bij en laat haar niet droog staan. Dat jij al veertig bent, ongelooflijk. Meer dan dertig geef ik je echt niet. Als we straks bij me thuis zijn, zal ik je wat foto’s laten zien. Van mijn dochter. Ik ben gek op mijn dochter, bezeten. Niet op de verkeerde manier, hoor. Ik heb ook foto’s van mijn boot. Dat ding heeft weer eens motorpech. Altijd wat met dat ding. Houd jij van zeilen? Ik ben gek op zeilen. Ik ben een Kreeft vandaar. Die boot ligt in Nice, mooie stad. Maar ik moet niets van de Fransen hebben. De Fransen wel van mij, trouwens. Midderraan uiterlijk, hè, en ik spreek goed Frans, ze hebben niet eens door dat ik niet uit Frankrijk kom. Had ik je al verteld dat ik ook een tijdje in Amerika heb gewoond? Met mijn ex? Ik was toen bevriend met Karel Appel. Straks zal je wel je ogen uitkijken, ik heb alleen werk uit zijn vroegste periode. Dat heb ik hem ook gezegd, dat zijn latere werk me minder boeit. En jij?

jij geïnteresseerd in kunst? Ik weet nog dat ik een tijdje heb gedacht dat er in mij ook een kunstenaar zat, toen ik in India zat, je weet wel tempo doeloe, maar dat is over. God, Jezus, wat een tijd, daar heb ik me helemaal leeggemaakt in mijn bovenkamer. Zoef, totale metamorfose, ander mens geworden toen. Ober, schenk mevrouw nog eens in.’

Annelies de Vries, Marathonweg
Amsterdam, 1 maart 2019

Colofon

Fanny is een uitgave van Stadsdorp Olympia, Amsterdam en verschijnt 10 per jaar.

Hoofdredactie Heleen Polter

Auteur interview Heleen Polter

Auteur feuilleton Eli Blom

Maker tekening Peter Mills

Grafisch ontwerp Ar Nederhof

Gedrukt door Media College Amsterdam Emailadres Redactie@
Stadsdorp-Olympia.nl Website www.Stadsdorp-Olympia.nl/Fanny

Telefoon 06 23759661

Niets van deze uitgave mag gebruikt worden zonder toestemming van de hoofdredactie.

Ben